

Posudek vedoucího bakalářské práce

Jarmila Preradová: Vzájemné vztahy československých a francouzských zednářů, 1918-1939, Praha 2014, 81 stran rkp + přílohy.

Jarmila Preradová se ve své bakalářské práci věnuje tématu spolupráce československých a francouzských zednářů. Jde o téma poměrně nové, byť existuje řada prací k dějinám zednářství v obou zemích. Vzhledem k současnému stavu bádání se proto Preradová opírá zejména o archivní fondy, primárně o pozůstalosti Jana Kaprase a Františka Síse uložené v pražském Národním muzeu. Kromě toho autorka pracovala opět s pozůstalostmi v Památníku národního písemnictví, v Archivu hlavního města Prahy a využila také fondů Národního archivu. Lze tedy konstatovat, že předložila původní odbornou práci, opřenou o studium nevydaných pramenů a dobové literatury. Kromě toho Preradová využívá současných odborných prací domácí a francouzské provenience.

Strukturu práce považuji za vyhovující. Preradová věnovala značný prostor úvodnímu seznámení s vývojem zednářství a jeho principy. Československé zednářství tak zařadila do širších, evropských souvislostí. Díky tomu jsou stěžejní kapitoly jejího díla (4, 5 a 7) srozumitelné.

Hlavním cílem práce bylo vyhodnotit, nakolik byly zásadní kontakty mezi československými a francouzskými zednáři pro rozvoj zednářství u nás. Autorka prokázala, že v mezinárodních stycích mělo klíčovou pozici pražské centrum. Návštěvy francouzských zednářů směřovaly právě sem, zejména do lóže Jan Amos Komenský. Bylo tomu tak proto, že tato lóže byla již od svých počátků mimořádně silně orientována na Francii. Díky důkladné analýze pramenného materiálu dospěla Preradová k závěru, že styky československých a francouzských zednářů byly „spíše formální“ (s. 76). Některým pražským zednářům se ale i přesto podařilo navázat s francouzskými kolegy živé, dokonce přátelské vztahy. Dále

prokázala, že se tyto kontakty postupně zintenzivňovaly. Důvodem bylo poměrně pomalé vytváření zednářských struktur v meziválečném Československu. Třicátá léta tak byla na kontakty bohatší, než léta dvacátá, kdy se českoslovenští zednáři věnovali na prvním místě domácím problémům. V průběhu třicátých let docházelo k jejich postupnému zapojování do mezinárodních zednářských struktur.

J. Preradová předložila kvalitní bakalářskou práci, byť ne zcela prostou drobných nedostatků. Autorka má např. sklon k popularizačním obrátům, někdy dokonce v názvech kapitole (2. 1. - „Co to je zednářství a kde se vzalo“). Někde si také autorka protiřečí. Styky zednářů tak na jedné straně považuje za víceméně formální, na straně druhé je označuje za „zásadní pro československé svobodné zednářství“ (s. 77). Tyto nedostatky však v žádném případě nepřekážejí obhajobě práce, kterou doporučuji.

Navrhované hodnocení: **velmi dobře**

Praha, 28. května 2014

doc. PhDr. Václav Horčíčka, Ph.D.